

človeške usode, katera je znana pod imenom: »astrologija«. — Dasi se zaničuje astrologija zaradi velikih hudih zmot o usodi človeški, venderle je iz nje pognalo sčasoma svoje mladike pravo zvezdoznanstvo naših dni. Iz razvalin astrologije je pognalo novo življenje!

V tistih starodavnih časih, ko še človeška pamet ni bila toliko izurjena, da bi bil človek védel porabiti sad pravega spoznanja, takrat je astrologija vodila najumnejše glavé k počasnemu spoznanju stvarjenja na nebu. Ako tudi ne iz pravega namena, venderle se je nabralo veliko prikaznij med zvezdami, tudi dosti takih, katere se ne dadó popáčiti z nobeno vražo ali s sleparstvom. Ko je svoje dni nastopati jelo pravo spoznanje, bili so nasledniki veseli poročil tolike množice porabnih pridelkov na nebu.

Vsaka zastarela navada in misel, vsaka vraža in kriva vera poganja korenine svoje globoko v človeško vedenje, kaj se je torej čuditi, da je astrologija v teku toliko sto let objela duh človeški s takšno temoto in s takó močnimi oklepi vraž, da skoraj ni bilo mogoče razdejati jih. Kaj čuda pričo tega, da so prvi spoznavalci resnice morali tvegati življenje svoje, samó ako so izustili pravo spoznanje! Kàj težko je bilo odganjati zastarele misli o usodi človeški — žàl, da pregnane še niso! Takó težko se odpravlja ležnjiva osnova svetá! Zemlja je veljala za središče stvarjenju, stala je v mislih na míru, solnce, luna in vse zvezde so bile samó ustvarjene prerokovati in voditi človeško usodo in dogodke na zemlji. Pravo spoznanje je pokazalo, da je zemlja naša kàj majhna tróhica med enakoveljnimi svetovi in da se s planeti vred vrtí in suče po neizmernih prostorih okrog svojega solnca.

Nezvestoba.

Tam rdéča cvetí
Iz groba cvetlica;
In tožno žgolí
Na vrhu ji ptica.

In pravi povest
Mi tožno in žalno,
Da on bil je zvest,
A dèkle nestalno . . .

Sreč, li poznaš
Že konec povesti?
Lehkó ga pridaš
Iz svoje bolesti!

I tebi takó
Dèklè je nezvesto:
O, drug imá njo,
A smrt ti v nevesto!

y.

10

